

Nechte děti přijít ke mně

Zkrácená zpráva o estonském výjezdu v Lepně v červenci 2006

Pavel Neústupný

Náš tým byl tři odpoledne v červenci 2006 v Lepně na hřišti u klubu pro děti a mládež s hrami, rekvizitami a s postojem lásky a obětavosti. Program měl tři části: hry ve skupinách, biblický příběh a potom fotbal s větší mládeží a další hry s menšími dětmi. Vybrali jsme biblický příběh proroka Jonáše. Měli jsme dva překladatele: Ewu a Marguse. První den četla Ewa estonsky vybrané části z knihy Jonáš. Náš tým pak příběh hrál. Bylo to velmi dramatické. Neposlušný prorok, bouře, Jonáš vhozen do moře, velká ryba ho spolkně. A potom poslušný Jonáš, král a lid z Ninive činí pokání, měli jsme také krávu, která činila pokání a postila se. Bůh ušetřil Ninive.

Oznámili jsme dětem, že budou s naší pomocí příští den hrát příběh sami. Nebylo to úplně jednoduché, protože dětem zřejmě chyběly i základní biblické znalosti a slyšely ten příběh snad poprvé. Nejdřív byl na řadě první díl: estonsky přečíst, potom rozdělit úkoly, obléct kostýmy, nalíčit se, pak převyprávět a hrát. Instruktorem byl Margus – muselo to být dynamické a rychlé a proto přímo v estonštině. Margus byl skutečně dobrý!

Pak přišel druhý díl, Ninive. Nové rozdělení úkolů, nové kostýmy, nové líčení. Děti hrály s takovou vážností! Nejdřív byli lidé v Ninivě zlí. Prali se a shodili dokonce svého krále z trůnu, kluka, který seděl na dřevěném špalku a vypadal jako sluníčko. Někteří z nás si dokonce mysleli, že se příběh stává chaotickým a chtěli už zasáhnout, ale děti to hrály opravdově podle svého pochopení zla.

A když pak hrály pokání! Zřejmě podle návodu Marguse poklekly, sepjaly ruce, vážné obličejy bez jakékoliv stopy zesměšňování. Bylo to tak dojemné. Naše srdce roztávala. Jako by se v tom už zobrazoval příští den, pak už bez hry!

Jonáše hrála dívka. Přihlásila se k této roli už první den. Ewa mi o ní vyprávěla, že má ještě tři sourozence a že je celá jejich rodina neobvyklá: děti jsou neobyčejně nadané, vyrovnané ve svém chování, pomáhají druhým a nepoužívají nikdy špatná slova. Musel jsem na ni myslet, když jsem nechal před svým vnitřním zrakem probíhat třetí den. Myslel jsem si, že bude reagovat na výzvu přijmout Ježíše pravděpodobně jako první!

Ve třetí, poslední den, jsme zase nejdřív nabídli různé hry ve skupinách. S vedoucí dětského klubu, která byla celé dny s nadšením s námi venku, jsme byli předem domluveni, že potom půjdeme do bytu dětského klubu. Chtěli jsme koncentrovaně a bez rozptylování dojít k centrálnímu bodu: od proroka Jonáše k Božímu Synu Ježíši.

Shromáždili jsme děti v místnosti, bylo jich asi 15 až 20. Položil jsem před ně na podlahu dvě lana. Plocha mezi lany znázorňovala propast, která odděluje lidi od Boha – hřích. Syn Boží, Ježíš, musel dát svůj život na kříži, aby mohla být tato propast překlenuta. Kdo Ježíše přijme, kdo mu dá své srdce, přijde k Bohu Otci. My z týmu jsme dosvědčili, že jsme každý z nás v minulosti toto rozhodnutí pro Ježíše udělali. Ewa měla v rukou dětskou evangelistickou knížku, z které četla. Na druhé k dětem obrácené straně knížky bylo zobrazené nejprve černé a pak červené srdce s otevřenými dveřmi. Kdo chce otevřít své srdce Ježíši, ať překročí tuto propast! Ale jen ten, kdo toto poselství pochopil!

V místnosti bylo tiché napětí. Chvilí nebylo vidět žádnou reakci. A potom děti přicházely! Ne všechny, bylo jich 11. Naše dívka "Jonáš" mezi nimi nebyla. Poklekli jsme a tým se s dětmi modlil. Pak jsme dali všem školákům dětskou bibli, rozdali jsme jich 8. Jedna přítomná matka dítěte, které přišlo k Ježíši ale neumělo ještě číst, poprosila o bibli pro ně. A pak přišla i ona, náš „Jonáš“. Přijala také Ježíše. Ewa mi později vyprávěla, co se od dívky dověděla: Nemohla ze začátku vůbec reagovat, protože byla ve svém nitru tak hluboce dotknuta. Bylo to nádherné! Děkuje Bohu!

Krácená a přeložená zpráva autora z r. 2006. Na www.go-east-mission.net vychází v červenci 2015. Viz [německý](#) text, [estonský](#) text, [Fotosérie](#).